

R E G N
LE PREJUGE VAINCU

ROLLHÄFTE TRE

Till spelaren

Du skall nu spela Regn, ett lätt, surrealistiskt scenario i ett fiktivt 30/40-tal i en värld inte helt olik vår egen. Som kompositör har jag några små ord att ge på vägen; dessa kan tyckas vara självklara men jag föredrar att vara helgarderad.

Lägg märke till symboliken i Regn—Partiet, Symbolen. Använd dessa omskrivningar!

De roller som ni skall gestalta i Regn är ofta ganska löst definierade. De kanske består av ett par brev och en kort beskrivning eller en lång monolog. Allt därutöver lämnar vi åt er att bestämma själva. Kan ni inte hitta någonting, anspelas det på en händelse som inte närmare förklaras så fråga inte spelledaren, han vet inte mer än ni. Det ligger på ert ansvar gentemot storyn att hitta på egna förklaringar och brodera ut era egna roller. Samma löst definierade information kan finnas hos flera spelare, något som kan vara tänkvärt när man spinner vidare på de lösa trådar som inte knutits samman i rollen. Därför är det viktigt att ni bejakar varandra, att ni inte till varje pris måste genomdriva just er version av händelsen och, framför allt, att ni inte är rädda för att »förlora». Vi vill i det längsta undvika situationen där den ene spelaren säger »Det var som vid El Alamein» och den andre svarar »Det har inte hänt än!»

Jag nämnde tidigare att ni som spelare hade förpliktelser gentemot storyn. Detta är i allra högsta grad sant. Om ni bara sitter tysta, inte tar för er, eller väntar på att någon skall komma och knuffa igång er så kan ni få vänta länge! Tillsammans skall ni som spelare, med viss hjälp från er eminente spelledare, göra Regn minnesvärt. Detta är rollspel och inte en köpvideo!

Känn er fria att improvisera mot spelledaren! Om ni vill ha 10 000 man som står vid fronten redo att anfälla eller om ni vill ha en flyktbil med motorn igång utanför så tag er friheten att säga att ni har det! I Regn är det mesta tillåtet, så länge det går i linje med era roller. Det är bland annat detta som är ert ansvar mot storyn, frihet under ansvar. Fråga inte spelledaren om lov, han har nog auktoritet att stoppa det om han inte gillar det. Han kommer att tillåta allt som gör storyn bättre. Med detta inte sagt att ni måste fantisera fram fantastiska föremål i Regn, jag skulle föredra om ni inte gjorde det. Det är de små, små detaljerna som gör det! Det är friheten att referera i tal till det ni anser tillkommer er roll som detta är menat att främja, inte något föremål som underlättar för er personliga vinning.

I dessa rollhäften finns flera olika roller, separerade med ett blad med årtal och »placeringslista» för att ni av misstag inte skall bläddra i förväg. Spelledaren kommer att tala om för er när det är dags att vända blad och läsa nästa roll i häftet. Placeringslistorna är alltid samma, d.v.s. ni sitter på samma plats hela tiden. Syftet med dessa är främst att visa vilken spelare som nu har vilken roll, oavsett hur ni är placerade i rummet. Vissa roller är tacksammare än andra, vissa ger utrymme för enorma utvecklingar, vissa inte. Precis som i vilket annat scenario som helst. Jag har försökt göra era rollhäften likvärdiga efter bästa förmåga. Ta inte ut er i första scenen, spara er! Ni vill inte vara slutkörda i finalen!

KGL. OPERAHUSET

Londinium

»Musique Vocale de la Renaissance et du Baroque»

Chants traditionnelles
Madrigaux anglais et Airs

Datum

18/9 - 89

P. L. L. L. L.

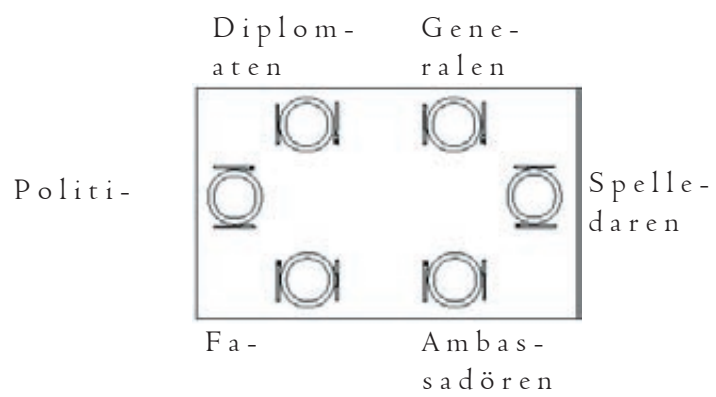
Klass

Balkong

£1.25

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
OPERAHuset, LONDINICUM

» P O L I T I K E R N »

Egenskaper

Hat mot germanerna

Stark ovilja mot premiärministern

Starkt politiskt inflytande och hög social status

- (Politikern) – Han driver mig till vansinne!
(Hans hustru) – Vem då, kära du
– Premiärministern naturligtvis!
– Hur så?
– Hur så?, skall det vara så svårt att förstå?
Återigen har han bakbundit armén med
sina löften om fred och försoning, kan
han inte se att ett krig mot Germanica
är det enda valet! Det britanniska folkets
ära måste försvaras!
– Mmm...
– Du lyssnar inte!
– Jo visst lyssnar jag! (Lägger undan tid-
ningen.)
– Gång på gång får vi ta emot de grövsta
förolämpningar från den där germanska
fåhunden. (Reser sig och går)
– Vart är du på väg?
– Till klubben, jag kan bara inte sitta pas-
siv längre.
Något måste göras, och jag tror jag vet
vad.

Samtal framför brasan hemma i Bornemouth samma kväll som
Politikern bjuder in sina vänner till operan.

Självrannsakan

Vad hade jag i tankarna egentligen när jag bjöd in dem hit? Är det min uppgift i livet att ständigt bryta alla regler och förordningar, att gå mot strömmen? Hur jag än vrider och vänder på det finns det ingen återvändo—att vi alla är samlade måste vara Guds vilja. Ambassadörens hemkallelse från Germanica, Generalens tillfälliga ledighet—det kan inte vara en slump att de sammanfallit. Generalen med sitt hat mot germanerna och sin inställning till det britanniska folket bör inte vara svår att övertyga. Han är den viktigaste, han är så auktoritär.

Nej, nu får det vara slut med allt tvivel, när jag nu är här måste jag göra det bästa av situationen! Han måste stoppas, vi kan inte ha en vekling till Premiärminister!

Hur skall jag då lägga upp min strategi—Gud, jag låter redan som Generalen! Kanske skall jag smyga in små antydningar, eller skall jag lägga korten på bordet? Nej, det senare är nog alltför vågat. Vad jag minns av Diplomaten så hade inte han heller mycket till övers för det germanska Riket; kanske, med våra gemensamma kontakter, att vi äntligen kan få startskottet till kriget—det krig som den ynklige Premiärministern till varje pris vill stoppa. Han sätter sig själv framför Britannicas väl när han verkar för fred. Ett krig måste stå mellan bådas våra folk—ett krig som kommer att kräva hans politiska offer.

Låt se nu, tjänst och gentjänst...

Ambassadören skulle inte ha varit ambassadör utan mig, det är ett som är säkert, men är det som jag vill be honom om en rimlig begäran? Hotelser. Att Diplomaten och Ambassadören båda har blod på sina händer, kan inte det vara värt något? Nej, vill jag verkligen göra så? Vet de om att jag vet? Vet de hur mycket jag vet? Bäst att inget säga.

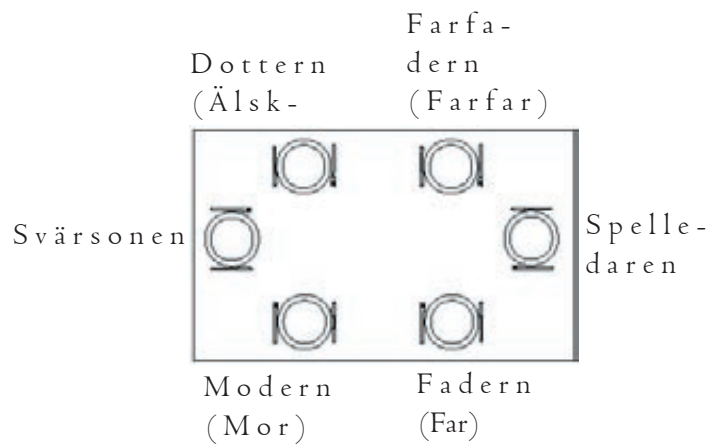
Nej, nu är tid att kalla in de tjänster som vi under årens lopp tjänat. Tillsammans kanske vi fem kan väcka det slumrande lejonet och åter igen visa världen Imperiets vrede! Vi som känner alla som är något, eller som någonsin kommer att bli något—nog skall vi med samlade krafter kunna verka för kriget. Enade skall de britanniska öarnas folk få de germanska hundarna på knä. När vi möts i Berlinicum för att bränna deras flaggor och böcker skall vi stolt resa oss tillsammans och säga att det var vi, vi fem, som inledde det Britanniska imperiets andra storhetstid och att vi gick över döda kroppar för att nå detta, vårt högre mål.

Just nu

Politikern verkar sedan ett år tillbaka i ett sällskap vars mål är att skapa ett krig med Germanicum. "Innan det Germanska riket växer sig allt för starkt måste vi krossa det." Han föraktar premiärministern, som låter sig styras av den okunniga pöbelns vilja och vill se honom avsatt. Han, tillsammans med de fyra vänner som han samlat runt sig i kväll, kanske har en möjlighet att uppfylla dessa mål. Hans politiska makt är inte försumbar, Generalen har stort inflytande inom armén, Fabrikören har de stora ekonomiska tillgångarna, Diplomaten har de utlandskontakter de behöver och Ambassadören har det största sociala inflytandet. Han svettas nervöst inför tanken på att äntligen få inviga de andra i sin idé och planera för ett framtida, Britaniskt rike.

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
HARPER ROAD, LONDINICUM

» S V Ä R S O N E N »

Egenskaper

Kvarglömd revolver i kavajfickan med en kula i loppet

Känsla av värdelöshet

Nyfikenhet och ängslan inför morgondagen

Bottenlös svartsjuka

Plötsligt fångade Hjärter dam även mitt
med sina förtrollande blickar
Jag ömsom sneglade, ömsom stirrade på henne
i timmar, innan jag till slut fattade mod
— Får jag lov?
Min röst skalv
Hon log
Och så dansade vi
Vals
Foxtrot
Quickstep
Hennes djupblå ögon tycktes mig viska
"Jag älskar dig", och, "Jag vill ha dig"
Jag log
Hon log
Vi kysstes
Det sägs att vissa stunder är för evigt
Detta var en slik

Dikt till Systemen daterad juni 1938

Älskade,
förlåt mig; när du läser dessa rader är jag inte längre i livet.
Just när jag äntligen hade funnit livet var det slut.
Först av allt vill jag berätta för dig hur mycket jag älskar
dig—eller trodde att jag älskade dig, för vem kan bete sig så
som jag har gjort mot dig mot någon som han älskar så?

Det var i morse som jag slutligen bestämde mig. Jag har länge
haft tanken, men i morse såg jag allt så klart, det fanns inte
längre någon tvekan. Varje gång jag ser på dig, vänder du ditt
vackra ansikte emot mig och ler och varje gång ser jag för mitt
inre öga alla de illgärningar som jag begått mot dig. Så tvingas
jag med tungt hjärta utsätta mig själv för den förfärliga san-
ningen; jag förtjänar dig inte. Du försöker få fatt på mina
händer men jag drar undan dem. Jag hatar mig själv för att jag
sårar dig så men kan inte annat—din hud mot min bränner
mig som elden.

Det smärtar varje sekund, varje gång mitt skuldyngda bröst
häver sig, och det är därför som jag inte kan stanna hos dig.
Det som jag gjort mot dig, allt det som du på ytan förlåtit mig
för lämnar mig inte ensam, torterar mig, när jag sover likväl
som när jag är vaken.

Du måste älska mig mycket lilla barn;
hade jag inte läst i din dagbok hade jag blivit besparad den
sanning som du i din godhet försökte undanhålla mig, san-
ningen om mig själv. Förlåt mig för att jag öppnade den bok
som du så ofta manat mig att inte röra men jag var tvungen att
veta sanningen.
Den andra chans du vill ge mig, min älskade, är en gåva som
jag inte kan ta emot.

Men innan jag tar farväl av dig måste jag få berätta för dig hur
ledsen jag är för din, för vår, skull; hur outgrundligt mycket
jag ångrar vartenda ord, varenda stavelse och, förlåt mig Gud,
vad jag gjorde.

Men vi vet hur omöjligt det är att vrida tillbaka tiden, att få det gjorda ogjort—den galla som steg mig åt huvudet då skall jag nu ta med mig ned i graven, för jag vet att det är det enda sätt på vilket jag med visshet kan skydda dig ifrån den för alltid. Kanske blir det lättare att glömma mina missgärningar om jag inte finns kvar för att påminna dig om dem.

Mitt straff, käresta, som jag inte kan undanhålla mig, är att för evigt skiljas från allt som förvandlar mitt liv från en marritt till en behaglig dröm—att för evigt skiljas från dig. Ty min skäl hör hemma bland de förtappades och inte bland de saliga.

Så blir min sista önskan—inte att du skall förlåta mig, det vore allt för mycket begärt—men att våra vägar aldrig mer skall korsas, ens i tanken, och att vårt barn aldrig får veta ens namnet på dess far.

Gråt inte min kära, gråt inte.

Detta blir min sista gåva till dig—dig som jag älskade.

Brev till Dottern inför det planerade självmordet

En stilla bön

För lite mer än sex veckor sedan kom den, Gud, inkallelseordern. Först var jag oberörd, nästan lättad över att den äntligen kommit så att jag nu slapp oro mig ständigt och jämt; men allt eftersom dagarna gick överväldigades jag av känslor som växte sig allt starkare, utom kontroll. Först kom ängslan, ängslan för hur mitt öde skulle bli, men ganska snabbt trängdes den bort av oron och svartsjukan. Trots att jag vet att det förmodligen bara är mina egna, sjuka föreställningar som spelar mig ett spratt blir jag aldrig kvitt den där gnagande känslan—"tänk om jag har rätt!". För visst är det sjukligt, Gud, att misstro någon som man älskar så och som man vet—tror—älskar en? Tankarna lämnade mig ingen ro och det som brukade vara jag ersattes svartsjuka på inbillade älskare. Om nätterna kunde jag ligga vaken och lyssna, undra om det inte var någon i hennes rum—vansinne! Ibland var jag tvungen att knacka på hennes dörr och kliva in, bara för att försäkra mig om att där inte fanns någon annan. När jag arbetade kunde jag slå bort de giftiga tankarna men jag blev aldrig kvitt det gnagande tvivlet. Jag måste ha behandlat henne illa och sårat henne; varje leende och varje vänligt ord eller ömhetsbetygelse jag fick omtolkade jag till undanflykter och ursäkter för hennes otrohet och ignorerade dem eller besvarade dem med kylig distans. Hennes händer på min kropp blev obekväma, jag lät henne inte röra vid mig. Jag tyckte illa om mig själv som behandlade henne så illa, men desto mer illa tyckte jag om henne, hon som varje natt bedrog mig, om så inte i verkligheten så i mina tankar. Jag såg henne ge blickar till kunderna i butiken, blickar som sade "om fem veckor är han borta, då tillhör jag er" och viskande, syndiga löften. De nätter då jag kunde sova vaknade jag ofta svettig efter drömmen om återkomsten efter kriget till en tom butik där alla flugit bort och att hon, i det rum där vi för första gången kysstes, blivit tagen av åtskilliga män som hon alla hade gift sig med i kläderna uppsydda för vårt giftermål; varje natt bars hon över tröskeln av någon ny inbillad rival. I sin vita skrud log hon mot honom på det sätt som annars varit mig förbehållit. De svartsjuka tankarna lämnade mig ingen ro, Herre, och jag mådde allt sämre.

Det hela kulminerade en natt då jag som vanligt höll andan och lyssnade efter ljud från hennes rum och tyckte mig höra—nej jag visste att jag hörde—ljudet av någon annan, någon som inte hörde till huset. Jag kastade mig upp ur sängen och smög mig sakta fram till hennes dörr och kikade in

genom nyckelhålet. Jag lyssnade tyst, och hörde jag inte hur någon tassade över golvet, något annat ljud bortom ljudet av mina egna hjärtslag. Jag pressade sakta ned dörrhandtaget och sköt försiktigt upp dörren.

Hon stod naken på golvet, framför garderoben som hon just stängde, och vid åsynen av mig försökte hon skyla sig. Varför fick jag inte se henne så som de fick se henne?

Var var han, i garderoben eller under sängen? Jag grep henne om handlederna och skakade henne.

Jag försökte tala men jag tror att det enda jag fick fram var ett väsande, "Var, var?".

Hennes röst var skärrad, "släpp mig" sade hon, "snälla, släpp mig"! Varför fick jag inte ta i henne så som de fick ta i henne. Jag föreställde mig hur det någonstans i rummet, utom räckhåll för mina svepande blickar, gömde sig någon annan man, någon som fick röra henne. Jag kastade ned henne på sängen och höll ett starkt grepp om hennes händer. Hon grät.

Jag tror inte att hon förstod vad som hände när jag tog henne men jag såg på henne smärtan och skräcken. Lakanet fläckades av hennes blod och det näst sista jag minns av den kvällen är att jag nöjt konstaterade att nu kunde ingen ha henne innan mig. Mitt sista minne är hur jag gråter mig till sömns i min egen säng.

Jag drömde inga mardrömmar den natten, Gud.

Nu kan jag inte se henne i ögonen. När hon eller hennes föräldrar är i rummet skäms jag och önskar att jag kunde sjunka genom jorden. Jag går i cirklar runt henne och undviker att se på, eller, hemska tanke, ta i henne. I hennes närvaro känner jag mig verkligen usel, om hon bara kunde sluta le mot mig och låtsas som om inget hade hänt!

Middagarna är värst, då måste vi tala med varandra, spela något slags spel för de andra. En tyst överenskommelse utan ord—allt är som vanligt. Gud så genomskinligt! Jag kan inte le, inte säga "älskling" och mena det; jag hatar mig själv för mycket.

Jag läste hennes dagbok, där står allt. Om vilket monster jag är. Jag läste det och jag grät. Varje ord högg i bröstet som en dolkstöt men jag kunde inte sluta läsa.

Så läste jag också det sista stycket, daterat förra söndagen. Stycket som inleds "Kära dagbok, jag är gravid" och som slutar "men jag kan inte ta livet

av hans barn“. Jag har inte sovit sedan dess.

Igår försökte jag ta mitt liv, och misslyckades—kan du förstå, Gud, kan du förstå? Mitt liv är som en fars—ingenting kan jag göra ordentligt, inte ens befria min älskade från hennes värsta mardröm, mig själv. Det som borde vara den enklaste sak i världen, att ta sitt eget liv. Jag skrev ett brev, jag skrev om sanningen och lade det under hennes huvudkudde. Trots att jag inte ville leva kunde jag ändå inte förmå mig själv att trycka av, inte ens om loppet i revolvern var tomt. Jag är en ynkrygg. Jag smög in på natten och stal tillbaka brevet och hon hörde mig inte för hon grät. Varje dag är ett helvete.

Gud min gud, varför har du övergivit mig?

Jag skickade ett brev till. Till hennes syster. Det kommer att komma fram i morgon. Vad skall jag ta mig till, Gud?

Jag skrev, om du vill veta, att jag aldrig hade slutat att älska henne, men att jag hatade henne för att hon blev sjuk och förstörde vår kärlek och hennes systems och min. All min ilska och all min kärlek, allt det som jag inte vågade berätta för min älskade skrev jag i det brevet. Det kommer fram i morgon, med mina tårar, de som skulle bli mina sista, som en bitter parfym. “. . .men jag kan inte ta livet av hans barn.“ Mina föräldrar är lyckliga i sin himmel som slipper leva för att se sin son. Gud, varför satte du mig till världen?

Jag vill bort, Gud.

Inkallelseordern som stjalpte allt kanske i slutändan kan bli min räddning. Bort från mina förbannade, älskade systrar och den förbannade butiken—jag är trött, Gud. Trött på en inrutad vardag där varje dag är den andra lik, med samma gamla kunder, samma gamla problem och samma gamla diskussioner. Mor som håller ett vakande öga på mig, hon har aldrig tyckt om mig, det vet jag nog fast hon döljer det bra. Hennes blickar genomborrar mig, man känner dem, även fast man står med ryggen mot henne. Vet hon om mitt brott, Gud? Vet hon det?

Jag är också trött på Farfar som spelar Far ett grymt spratt. Jag kan sätta min mössa i pant på, och det svär jag Gud, att hans synfel, dövhet och stelheter bara är teater för att slippa arbeta! Varför låter du honom komma undan, Gud? En elak gubbe är han, som tar vad han vill ha, allt med »ålderns rätt». Stackars Mor som får dra honom i hans rullstol genom huset bara

för att han inte har lust att gå; gode Gud, varför låter du honom komma undan?

Tack Gud, för att du låtit Far och jag hamna i samma förband. Det kommer att kännas tryggt att ha någon där som man kan lita på. Jag skall stå ut med hans pedanteri, och hans perfektionism, jag lovar.

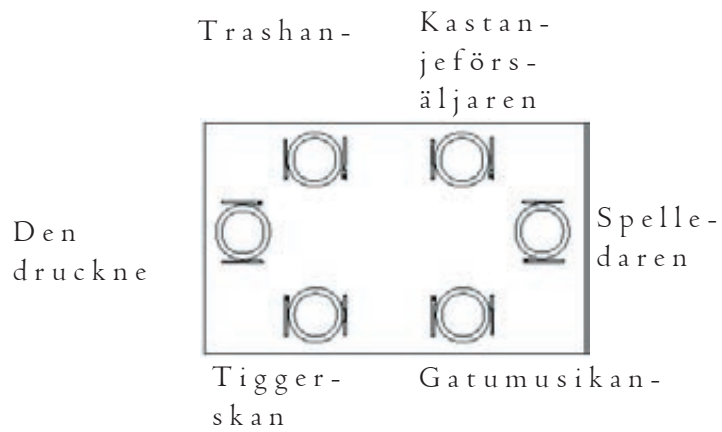
När jag först fick inkallelseordern hatade jag den men det verkar, Gud, som den blir min räddningsplanka.

Innan vi skiljs åt vill jag be dig om två saker; att du låter ditt ansikte lysa över min kära och hennes—vårt—barn och att jag aldrig mer skall få återse henne.

Amen

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
WESTMINISTER BRIDGE, LONDINICUM

» D E N D R U C K N E »

Egenskaper

Har pengar att bjuda alla på dricka—inte mat

Berusad, sugen på öl

Nästan tom fickplunta

Byter ständigt ståndpunkt—ömsom uppmanar, ömsom förbjuder Gatumusikanten och Trashanken att ta värvning

Tar parti för Kastanjeförsäljarens fader, man skall hedra sin fader och sin moder

Just nu

Han var berusad. Jag närmade mig honom för att lyssna till vad han sade. Han uppmanade de två unga männen att ta värvning! En riktig hedersman, på det hela taget. Spriten hade inte lyckats utplåna hans ädla drag. Jag kunde inte förmå mig att arrestera honom som såg så klart trots att vad det än var i den plunta som han klunkade så friskt ur uppenbarligen hade stigit honom åt huvudet. Han hade visst varit kalfaktor eller kapten. Tragiskt att se honom så neddekad.

Jag använde min myndigaste stämma och uppmanade dem att cirkulera och de lydde villigt. Inte för att de på något sätt störde den allmänna ordningen utan för att det regnade. Jag sade åt dem att gå någonstans, inomhus och lät dem masa sig iväg. Den druckne släpade benen efter sig och klagade på bensmärton. En gammal krigsskada? Jag log för mig själv, rättade till min kask och fortsatte på min rond.

Monolog

Bah! Varför detta evinnerliga tjatande? Jag får huvudvärk. Måste vi gå så fort? Jag har ont i fötterna. Vem är den där spolingen, Kastanjeförsäljaren? Han ser sympatisk ut. Får det vara en liten tuting? Nehej, inte det. Att jag är lite på pikalurven? Bara nyttigt. Aldrig prövat?

Som poeten säger... vad f-n vad det nu han sade? Nåja. Regnar det? Hela dagen, ja så. Öl? Jag kan betala! Men det är väl klart att de skall ta värvning! Det är det enda rätta! Britannica, Drottningen! Du borde själv... ja så, de tar inte flickor. Det var förstås ett aber. Jag, varför inte jag? Jag skulle bara vara i vägen. Krig är till för unga män. Jag har spelat ut min roll, förstår du. Skall jag förklara? Germanerna är här, här och... här. Vi är här. De kommer så, och vi kommer så. Förstår du. Utan en stark, brittisk armé blir det inget kvar av Britannica. De krossar oss som den där flugan. »stamp» Jäklar! Som den där flugan skulle ha krossats. Förstår du nu? Det vore idiotiskt att rycka in! På fem röda sekunder är allt över. Lämna ni det till yrkesarmén. Vad skulle två spolingar som ni göra för vettigt vid fronten? Det kan jag tala om för er: Dö! Det är precis vad som kommer att hända! Vem skall då vara kvar och bygga upp Britannica? Några pojkar måste ju stanna. Vem skall styra och ställa om ni alla går ut i kriget? Kvinnorna? Var inte löjlig.

Sjung något, Gatumusikanten! Sjung! Ta den där, du vet. Se så! Visa för herr Kastanjeförsäljaren vem som är den bästa musikern i hela Britannica! Han är en fantastisk sångare, vet du! Han skriver sin egen lyrik och egna poem. Han har fått mig att gråta fler gånger än vad du har löss i håret, skall jag säga dig. Fy satan!

När jag var kalfaktor, nej, kapten menar jag, i armén och vi slogs i Falklandet, har jag berättat det? Ja så, bah—det tål att höras igen. Situationen var inte helt olik den här, förstår ni. De kom från flera håll för att ta öarna. Som en modell—vet du vad det är?—av den här situationen. Det gällde att försvara öarna, stå på sig, och inte falla tillbaka! Krig, brukade min kapten, nej, brukade jag säga, är komplicerat! Man måste vara orädd, intelligent och iskall! Se på er själva, ni två! Är ni av det rätta virket? Kan ni stå raka i leden? Krig är komplicerade saker. Tänk er för.

Jag är inte så gammal som ni tror. De bönade och bad att jag skulle komma tillbaka till armén, ja de gjorde dem men jag var storsint. »Låt de unga komma till», sade jag. Jag har kämpat för Drottningen nog för att klappa mig på bröstet en hel livstid. Jag skall inte vara sniken, det är er tur att våga livet nu. Jag skall ge er några goda råd. Det kan ni komma att behöva. Goda råd finns det inte gott om när ni väl står upp till knäna i lera och granaterna kastar stora brottstycken av jord och stenar runt omkring er. Lyssna nu, istället. Då kanske ni hamnar i tidningen som hjältar och inte som dödsrunor eller saknade! Räta på er.

Skall inte du ta värvning, lille vän? Klokt av dig. Kanonmat blir de allesamma! Lågavlönade också. Jag vet, jag har minsann varit kal...pten.

Var är din far och mor? Du har väl inte rymt hemifrån? Min dotter rymde hemifrån. Tog frun min med sig gjorde hon också. Men flaskan lämnade hon kvar. »Du skall hedra din fader och din moder» står det i den goda boken! Gör du det? Är du en god son? När var du i kyrkan senast? Varför kastade du kastanjerna i vattnet, förresten? Det var väl onödigt. Vad gör du här egentligen? Berätta!

• Evening News •

Polen sluter pakt med Germania

Idag kom så det slutgiltiga sorgebeskedet. Polens härskare Furst

Invasjonen av Holland inledd

Moskva, november 1939

Kamrat,
Det är alltså sant. Tidigt i går eftermiddag rullade Germanska bandvagnar
över gränsen till Holland efter att Kaisern fyra timmar tidigare förklarat
Nederländerna krig.

I sin krigsförklaring skall Kaisern ha talat om landområden som rättmätigt
tillhör riket.

tvekan men vad oss anbel

och de tvingades att retirera. Den Holländska armén var slagen till spillror och på måndagen samma månad, december 1939, hissades den vita flaggan i de Nederländska skyttegravarna och vägen låg öppen för de Germanska trupperna marschera in i huvudstaden och hissa Germanska flaggan i Symbolen.

Man införde undantagstillstånd i Amsterdam och snart började även deporteringen av de Holländska Judarna. Nu låg vägen öppen till övriga Europa och den första stora segern var vunnen. Den var en stor dag för Kaisern.

◆ ST. JAMES GAZETTE ◆

Etablerad 1877

2d. Januari 1940

BELGIEN KAPITULERAR!

De som voro vakna i ottan kunde idag höra det förfärliga budskapet gå ut över radio. Den Belgiska armén har kapitulerat villkorslöst på alla fronter och på gatorna i Belgiens huvudstad, Bryssel, marscherar tusen och åter tusen Germanska soldater i en massiv styrkedemonstration ledda av General

MORNING·ADVERTISER

Morning advertiser v.22

Söndagsupplagan 2d. April 1941

Germanska trupper har landstigit!

Det var på eftermiddagen igår som de Germanska soldaterna efter många timmars stridigheter lyckades bryta ned det tappra Brittanniska försvaret och landstiga på Britannisk mark.

sades vara försvagat men vid gott mod. "Vi hyser stort förtroende till våra tappra soldater och Gud" sade Generalen igår strax efter att han blivit meddelad om situationen vid front-

manade dem att vara sparsamma med bröd och övriga livsnödvändigheter då tillgången på dessa kan komma att försämrans den närmaste tiden.

H... även att

Hell Kaisern

Våra trupper har idag vunnit ytterligare en ärorik seger åt det Germanska riket. Portsmouth har fallit för våra artillerikanoner och förlusterna är försumbara.

Som en kniv genom smör skär våra trupper sig allt längre in i Britannica utan att den Brittanniska armén kan bjuda något nämnvärt motstånd.

Inom kort skall vi stå i Londinicum, en symbol för den övriga världen, en milstolpe i grunden till Riket. Den sista utposten skall falla.

Hell Kaisern,

G, Överståthållare för Belgiska Generalguvernemetet

Försvarsärende #1314A
Avsändare: Kapten R.
Mottagare: Generalen

TOP SECRET

Redding har fallit. Idag, torsdagen den nionde dennes blev de Germanska styrkorna oss övermäktiga och vi har tvingats retirera med stora förluster.

Redding och dess absoluta närområden är nu i Germanernas klor och det finns inget omedelbart hopp om att kunna återta dessa.

Totala förluster är ännu inte möjligt att beräkna när detta meddelande skickas men en prognos är att mellan 60 och 80 procent är stupade eller sårade. Närmare redogörelse följer.

Kapten R.
Kapten R.

CITIZEN

Vardagar 1d.
Söndagar 2d.

«Daily News»

Maj 1941

Germanerna Stoppade!

Kan detta vara vändpunkten i kriget?

I morse nåddes London av glädjebudskapet att de Germaniska truppernas framfart nu stoppats strax utanför staden. Från gatorna hördes jubelrop och långt in på natten kunde man höra många rop där nyheten nåddes natten över. Från vår Frontlinje kunde man se ned till Fronten om

T I M E S

Etablerad 1863

2d. Juni 1941

Londinicum under attack!

Med ett öronbedövande dån slår projektilerna ned i de Londinicumskas husen och det är med fara för eget liv som Londinicumbon vistas utomhus.

granater som slungats över två kilometer och som trots den dåliga träffsäkerheten åsamkat stor skada på vår stolta huvudstad.

Allmänheten uppmanas att vid ljudet av sirenerna söka skyddet

Polen sluter pakt med Germanica

The Times 39-10

Invasionen av Hol- land inledd

The Times 39-11

Holland kapitulerar

The Times 39-12

Belgien kapitulerar

The Times 40-03

Germanerna utan-

för Reims

The Times 40-06

Germanerna landstiger

The Times 41-04

**Germanerna intar Ports-
mouth**

The Times 41-05

Redding har fallit

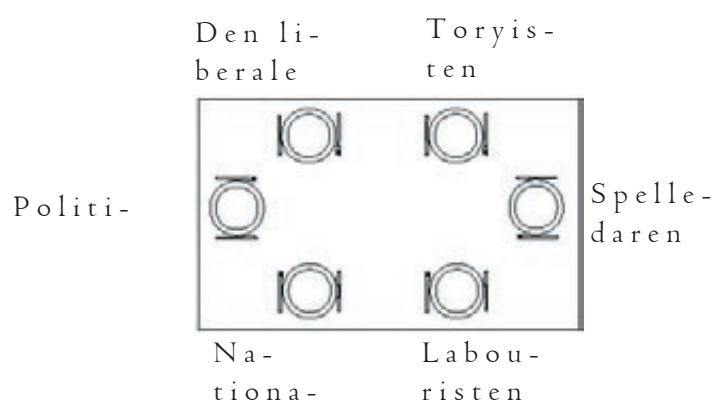
The Times 41-05

Germanerna stoppade

The Times 41-05

1 9 4 1

SJUNDE NOVEMBER
THE TOWER, LONDINICUM

» *PREMIÄRMINISTERN* »

Egenskaper

Velig, vacklande, byter ståndpunkt

Är den som fattar det slutgiltiga beslutet—anfall eller kapitulation

Fungerar som mötesordförande och styr i debatten när det passar honom

Just nu

Hur lycklig är inte den som får tycka i denna sak men som slipper besluta och ta något ansvar? Jag har länge anat att den här stunden skulle komma—avgörandets minut! Att tvingas välja i denna sak är som att tvingas välja mellan pest och kolera. Å ena sidan hävdar Toryisten och Den Liberale att en kapitulation är det enda sunda och å den andra förfäktar Nationalisten och Labouristen ivrigt ett anfall. Jag vet varken ut eller in; hur skall jag välja!? Nationalisten och Labouristen hänvisar till kartan—jag förstår så lite av trupplanering och militära termer! Vad skall jag välja!?

Låt mig lyssna till vad de har att säga och låt oss sedan diskutera detta innan jag slutligen fattar mitt beslut. Vad spiller mest människoliv? Vad händer med de britanniska judarna? Vad händer med kolonierna—om Londincum och därmed kanske hela Britannica faller kanske de ser sin chans att bryta sig ur Imperiet? Det är många frågor—finns det några svar? Hur skall jag lägga min röst! Vad skall jag välja?

Funderingar

Anfall. Kapitulation. Vad skänker mig den bästa nattsömnen? Vilka sinnebilder fasar jag mest—bilderna av de arma stackare jag skickar ut i ett sista desperat motanfall eller alla de tappra britannier som gett sina liv för att bevara Britannica britanniskt? Vad skulle egentligen hända med mig om vi kapitulerade? Kanske skulle germanerna låta skjuta mig, slå mig i järn och vore det i så fall bättre än att leva? Kommer britannierna att spotta på mitt minne? Om jag anfaller och förlorar? Gud vet vilka sjuka metoder germanerna har för att straffa mig för mitt motstånd mot Riket. Kanske statuerar man exempel med mig och jag får dingla i galge från Tower. Germanerna har i alla fall sinne för dramatik.

Om jag kapitulerar blir jag den förste att någonsin frivilligt ge upp Londinium—den förste! Är det så jag vill bli ihågkommen? Kanske. I Riket kanske jag kommer att vara en hederns man som visste att ge upp när allt var förlorat och inte spilla onödiga människoliv. Kanske får jag till och med en staty! Med guldplakett. Det vore kanske något.

Om å andra sidan Generalen, Nationalisten och Labouristen har rätt och vi kan slå tillbaka germanen och till och med fördriva honom från Britannica—har jag då inte rätteligen förtjänat min plats i historien? Bortom alla tvivel.

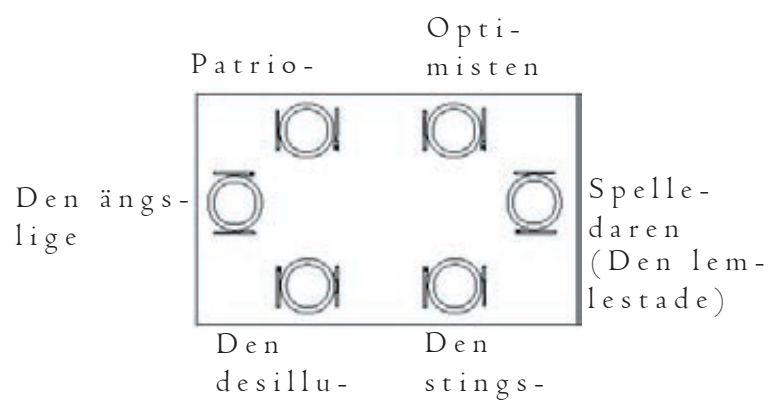
Det germanska riket har vuxit sig stort. Om det lyckas hålla sig så stort kanske det bara är en tidsfråga innan Britannica faller...

Anfall. Kapitulation.

1 9 4 1

ÅTTONDE NOVEMBER

REIGATE, SUSSEX

» *D E N Ä N G S L I G E* »

• *M E N I G, R A D I O T E L E G R A F I S T* •

Egenskaper

Är radiotelegrafist, vet hur man sköter fälttelefonen

En fälttelefon av ryggsäcksmodell och -storlek

Gick med i armén frivilligt 1939, ångrar sig idag djupt

Fruktar inte döden men lidandet som föregår den

Är klarsynt och ärlig—gör kamraterna illa till mods genom att tala om lidandet och eländet

Rökare, men utan cigaretter

Den sista ordern

»Lämna inte skyttegravarna och invänta vidare order över fälttelefonen»

Speciella egenskaper

Den ängslige var den ende som kunde få in meddelanden över fälttelefonen som han snart lärt sig sköta. Det var mestadels gallimatias som hördes, men då och då kunde han snappa något intressant.

Rapporter om panikslagna soldater och vädjan om sjukvård gjorde honom deprimerad och han kunde inte sitta länge och lyssna.

Just nu

Jag fruktar inte döden, men lidandet och smärtan! Jag skjuter mig hellre än blir liggande i ingenmansland i väntan på sjukvård. Jag vill inte bli en krympling! Jag vill inte komma hem till mor på kryckor! Skjut mig, om ni ser mig falla. Gör mig den tjänsten. Skjut mig.

Jag gick med frivilligt på vintern 1939, jag rymde hemifrån och sökte värving vid armén. Mina föräldrar vet inte var jag är, jag har inte skrivit till dem. Bäst att låta bli, kanske har deras sorg redan gått över. Det vore onödigt att riva upp gamla sår igen, särskilt om jag inte kommer levande ur kriget.

Kapitulation? Vad tjänar det till att kapitulera? Germanerna kommer ändå att skjuta oss som krigsförbrytare. Jag ser ingen utväg ur det här, hur jag än vrider och vänder på det.

Jag började röka strax efter att jag gått med i armén. En dålig vana, men det fanns inte mycket annat att göra. Jag fastnade ganska snart i missbruket, och trots att jag fortfarande inte vant mig vid cigaretternas smak och fortfarande hostar av dem ibland kan jag känna suget efter dem, eller är det bara inbillning.

Reigate av den 27 oktober 1941

Kära mamma och pappa,
förlåt att jag inte har hört av mig på så lång tid. Som ni kanske
förstår av kuvertet är jag vid armén, vid fronten utanför Londi-
nicum. Jag har saknat er.
Jag är hittills oskadd, bortsett från ett otäckt splinter i knät
som fortfarande inte läkt ordentligt, trots att jag fått det om-
bundet. Det är ingenting allvarligt.
Förlåt att jag försvann, jag vet inte vad som tog åt mig—men
jag var ju bara en pojke då, här i skyttegravarna har jag blivit
man. Jag skall inte försöka berätta varför jag försvann, inte så
här, men jag vill få sagt att jag ångrar mig djupt.
När ni får det här brevet är jag kanske död, jag kan inte
springa så fort med mitt knä och skall vi rycka fram inom en
snar framtid...
Jag älskar er alla, har alltid älskat er och kommer alltid att älska
er. Ta väl hand om er, kanske skall vi ses igen.

Er son, D.

Brevet till föräldrarna som Den ängslige inte kan förmå sig att
skicka

Minnen. Det är inte lätt att sluta ögonen och drömma sig bort, men man lär sig snart, man måste—för att överleva. När Den ängslige tänker tillbaka, ta då tillfället i akt att rannsaka dig själv. Vad har du gjort i livet som du helst av allt skulle vilja ha o gjort? Vad skulle du helst av allt vilja göra igen? Vad minns Den ängslige? Något han hört över fälttelefonen? Mor? Tankarna när han rymde hemifrån?

Vilka tankar flyger genom Den ängsliges hjärna när de sitter tillsammans för sista gången? Vad vill han säga? De starkaste minnena, de starkaste upplevelserna, är alltid de som ligger dig närmast ditt hjärta.